

Els músics de Bremen

Hi havia una vegada un ase que treballava en una granja. Quan l'ase es va fer vell, el seu amo va decidir portar-lo a l'escorxador.

Però l'ase va descobrir els seus plans i va escapar-se de la granja. "Quina injustícia! He passat tota la meua vida i he gastat totes les meves forces al servei de l'amo ... i mira com m'ho agraeix!", murmurava l'ase.

Llavors, va pensar anar a la ciutat de Bremen per a fer-se músic de la banda municipal.

Pel camí es va trobar amb un gos de caça i li va preguntar:

"Amic, per què corres amb la llengua fora?"

"Perquè sóc vell i el meu amo vol matar-me..."

L'ase va escoltar totes les desgràcies del gos i li va dir:

"Company, vine amb mi a Bremen i ens farem músics de la banda municipal. Jo tocaré la guitarra i tu el tambor."

Una estona després, l'ase i el gos es van trobar amb un gat.

"Company, per què estàs trist?", li van preguntar.

"Com ja sóc vell, la meua senyora volia ofegar-me. Per això he escapat i ara no sé com haig de guanyar-me la vida."

"No et preocupis -li van dir-, la teua història és igual que la nostra. Vine amb nosaltres, ens farem músics."

Una mica més endavant, l'ase, el gos i el gat van sentir un gall que cantava, semblava que s'anava a trencar la gola. El

gall els va dir: "Quina injustícia! Tota la vida he treballat de despertador i demà pensen tirar-me a la sopa... Ara, canto fins a escanyar-me mentre puc."

Lavors, el burro li va dir: "No tens cervell sota d'aquesta cresta? Vine amb nosaltres a Bremen. Anem a ser músics de la banda municipal."

Però la ciutat de Bremen estava lluny i la nit se'ls va llançar a sobre a mig camí. Els quatre músics van decidir passar la nit al costat d'un arbre gruixut. El burro i el gos es van quedar sota l'arbre, el gat va enfilar a una branca i el gall es va pujar a la branca més alta. Des d'aquella alçada, el gall va cridar: "Es veu una llum a la llunyania...!". "Anem allà, companys -va dir l'ase-, segur que és millor posada que aquesta."

Quan van arribar a la casa, l'ase va guaitar des d'una finestra i va dir: "Hi ha un grup de bandits asseguts a la taula. Tenen preparat un sopar fastuós." Els animals, després d'alguna discussió, van preparar un pla per a foragitar als bandits.

L'ase va recolzar les potes davanteres en la finestra; el gos es va posar damunt de l'ase; el gat es va enfilar damunt el gos i el gall damunt el cap del gat. A la vegada, tots van començar la seva música: l'ase bramava, el gos bordava, el gat miolava i el gall cantava. I, a la vegada, tots es van llançar sobre la finestra. El vidre es va trencar en mil trossos i els bandits van cridar espantats: "Fantasmes! La casa està embruixada!". I van fugir aterrits al bosc.

Llavors, els quatre músics de Bremen es van asseure a la taula i van gaudir de tots els aliments que hi havia preparats. Quan van acabar de sopar, van apagar la llum i van anar a dormir.

Quan els bandits es van tranquil·litzar, el capità va manar a un dels seus que anés a la casa per a espiar.

El bandit va entrar sense fer soroll; al fons de l'habitació brillaven els ulls del gat. El bandit va pensar que era foc i va acostar un llumí per a encendre una espelma .

Llavors, el gat es li va llançar damunt i li va esgarrapar la cara; en la seva fugida va ensopegar amb el gos i aquest el va mossegar en una cama; finalment, l'ase li va atiar una coça tremenda.

Quan escapava aterrit va sentir cantar al gall:

"Quiquiriqui!". El lladre va tornar al costat dels seus companys i els va dir: "A la casa hi ha una bruixa horrible. Tot just entrar m'ha esgarrapat la cara. Després, m'ha agafat la cama amb unes tenalles i un monstre negre i pelut m'ha colpejat amb una porra. Quan escapava, un fantasma va cridar: -Porteu-me'l aquí!-".

A partir d'aquell dia, els bandits no es van atrevir a tornar a la casa i els quatre músics de Bremen es van quedar allà per a sempre.

Fi

El vestit de l'Emperador

Hi havia una vegada un emperador la major afecció del qual eren els vestits. Tenia moltíssims, i passava hores i hores provant-se'ls i mirant-se en el mirall. Tot i ser tan vanitós, no era mal governant, i els seus súbdits l'estimaven.

Un dia es van presentar davant de l'emperador un parell de murris que afirmaven ser grans sastres. Van dir que podien confeccionar per a ell un vestit meravellós, quelcom únic i mai vist que el convertiria en l'admiració del món sencer.

- I a més de ser el vestit més bell que pugueu imaginar, les seves propietats màgiques us seran molt útils - va dir un dels dos murris.

- Sens dubte - va afegir l'altre -, doncs el vestit que us oferim només podrà ser vist per les persones intel·ligents.

- Realment, un vestit així em seria molt útil - va dir l'emperador -, perquè em permetria distingir als necis dels savis, la qual cosa és molt important per a un monarca...

Digueu-me el que necessiteu per a fer-me aquest vestit i poseu-vos ràpidament a treballar en els telers del palau.

Els murris van demanar gran quantitat d'or, joies i seda, es van instal·lar en els telers i van fingir estar teixint, encara que no feien més que repetir gestos i moure les màquines amb les mans buides, com si treballessin amb fils invisibles.

A mesura que anaven passant els dies, l'emperador estava més nerviós, perquè anhelava tenir el meravellós vestit. Un matí, va demanar al seu primer ministre que s'acostés als telers per a veure com anava la fabricació del teixit màgic.

L'ancià primer ministre es va dirigir a les habitacions on estaven instal·lats els telers de palau i va veure als dos homes movent-se afanyadament, encara que sense res a les mans.

Molt sorprès, el ministre es va acostar a ells disposat a preguntar-los què estaven fent, però abans que pogués parlar, un dels murris li va dir:

- Quin honor que el primer ministre vingui a contemplar el nostre treball! Us agrada el teixit?

El ministre anava a dir que no veia res, però per por a passar per ignorant va dir que era preciós.

Com els murris havien dit que només les persones intel·ligents podrien veure el vestit màgic, el ministre no es va atrevir a dir-li a l'emperador que no havia vist res de res; li va explicar les majors meravelles sobre el teixit que els dos home estaven preparant i l'emperador va quedar molt satisfet.

Poc després, els dos murris es van presentar davant del monarca i li van dir que necessitaven més or i joies per al vestit. Al principi l'emperador es va mostrar sorprès, però com el seu ministre havia parlat tan bé del teixit, va acabar per donar-los el que demanaven.

Els dos murris van anunciar que el teixit estava preparat i que havien començat a cosir el vestit, i pocs dies després es van presentar amb les mans luides davant de l'emperador. Naturalment, aquest no va veure res, però per por a passar per ignorant va dir que era meravellós.

" Si el primer ministre, que és un home savi - va pensar l'emperador -, ha vist el vestit i jo no, vol dir que sóc un neci; però val més que els meus súbdits no se n'assabentin o em perdran el respecte."

De manera que l'emperador va anar dient a tothom que el vestit era magnífic i que tenia ganes d'estrenar-lo. Els murris van fingir que li emprovaven diverses vegades per a fer els últims ajustos i era realment graciós veure l'emperador en roba interior davant del mirall, fingint admirar un vestit inexistent.

Quan els murris van anunciar que el vestit estava preparat, l'emperador va organitzar una gran festa perquè tota la gent de la seva cort l'admirés. Quina seria la sorpresa dels cortesans en veure aparèixer al seu monarca en roba interior; però com havia corregut la veu que només les persones intel·ligents podien veure aquell vestit, ningú es va atrevir a dir que no veia res.

Un dels cortesans més necis i aduldors va començar a elogiar en veu alta l'inexistent vestit, i aviat el van imitar tots els altres.

L'emperador va manar organitzar una desfilada perquè tothom pogués admirar el seu vestit nou.

Per por a passar per ignorant, ningú va dir res en veure

l'emperador en roba interior, fins que una nena molt petita va cridar: - L'emperador va despullat!

Lavors la gent del poble, que des d'un principi no s'havien atrevit a dir res, van començar a riure-se'n per sota el nas i a dir-se els uns als altres: - L'emperador no porta cap vestit! L'emperador va en roba interior!

L'emperador i els cortesans també havien sentit el crit de la nena, i sabent que els vaillets són més sincers que els adults, es van adonar que havien estat víctimes d'un engany. Però com tothom l'estava mirant, a l'emperador no se li va ocórrer una altra cosa que seguir caminant molt seriós.

Pel que fa als dos murris, falsos sastres, ja estaven lluny de la ciutat. S'havien escapat amb tot l'or i les joies que li havien tret al vanitós i ingenu emperador, i es diu que encara se'n riuen.

Fi